

Øjeblik en af deres overordnede, Lodsinspektøren, Formanden, eller hvem det nu er, har Nag til dem, og de i ringeste Maade forse sig mod Lodsloven, ville de ifølge denne Bestemmelse ikke alene ifalde den Straf, Lodsloven fastsætter, men deres foresatte ville endog kunne faa dem berøvede Retten til Pension. Det forekommer mig dog at være for galt, og at denne Bestemmelse absolut maa ud. Gøre Lodserne sig skyldige i Fejl, kunne de jo straffes efter Lodsloven. Lad dem saa faa de Bøder, der derefter kunne idømmes dem, men jeg synes ikke, der er Anledning til at sætte en saa drakonisk Bestemmelse ind i en Lov som den foreliggende. Jeg kunde for Resten ønske at vide, naar denne Bestemmelse er kommen ind i Forslaget. Lodserne paastaa, at i det Forslag, der forelagdes dem til Underskrift og Afstemning, fandtes den ikke. De mene, den maa være kommen ind, efter at de have haft Sagen til Behandling. Men i hvert Fald, det vilde være et frygteligt Vaaben i en Lodsinspektørs Haand overfor en Lods, han faar Nag til, og jeg vil derfor haabe, at dette Stykke i § 6 maa forsvinde.

Jeg skal saa slutte med paa ny at udtale, at det foreliggende Forslag efter min Opfattelse byder den slettest mulige Løsning paa Spørgsmaalet, og jeg vil ikke slippe Haabet om, at det maa lykkes det eventuelle Udvalg at formaa Ministeren til at gaa ind paa en Løsning, der byder Lodserne bedre Kaar og samtidig giver Staten bedre Betyggelse for, at det her omhandlede Forhold vil blive ordnet paa en saadan Maade, at Staten og Lodserne kunne være tjente dermed.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Det ærede Medlem sagde i Begyndelsen af sin Tale, at den danske Stat havde faaet en stor Sum for at vedligeholde Lodserierne. Det er jo ikke det rigtige Forhold. Den danske Stat har faaet en stor Sum til Erstatning for Sundtolden. Det er noget ganske andet. Men ganske vist have vi en Forpligtelse til at vedligeholde Lodserierne, ligesom ogsaa vort Fyrvæsen paalægger os Forpligtelser. Nu er Forholdet imidlertid det, at disse Lodseriers Indtægter og Lodsningernes Antal ere stadigt synkende, og det er derfor ikke muligt for det store Antal Lodser at have en passende Fortjeneste. Den Ordning, som har været fulgt i de senere Aar, at vi have givet dem noget Tilskud paa Tillægsbevillingslovene, er jo ikke heldig. Hvis

vi nemlig vilde forpligte os til at gaa ind paa, at Lodserne skulde have en nogenlunde fast aarlig Lønning, og vi derfor aarlig paa Tillægsbevillingslovene vilde give dem et stedse stigende Tilskud, vil man forstaa, at de efterhaanden ikke vilde være stærkt interesserede i at drive deres Næringsvej i alt Fald meget indgaaende. Derfor mener jeg, at det er heldigere at gaa til den her foreslaaede Ordning, som vi for nogle Aar siden have prøvet og prøvet med Held. Forskellige andre Ordninger have været under Overvejelse, men det har vist sig, at de dels vilde være mindre praktiske, dels ogsaa for dyre. Jeg tror derfor, at det vil være baade i Lodseriernes og i Lodsernes Interesse at gaa ind paa den her foreslaaede Ordning.

Det ærede Medlem sagde, at Lodsinspektøren havde sagt til Lodserne, at de, hvis denne Ordning traadte i Kraft, ikke vilde faa nogen Frihed, men vilde være optagne hele Tiden, saa stærkt endogsaa, at de maatte sige Farvel til deres Familieliv. Det tror jeg er en stor Overdrivelse. Det ærede Medlem behøver jo kun at se paa, hvorledes Lodsningernes Antal i de senere Aar er sunket. I 1865 var Lodsningernes Antal i Helsingør 3,543 og Lodsernes Antal 44. Det svarede altsaa til et Antal Lodsninger af 80 pr. Mand. Naar det ærede Medlem saa ser, at nu er Lodsningernes Antal sunket til 630, altsaa omtrent Sjettedelen af, hvad det var i 1865, vil det ærede Medlem forstaa, at naar man faar 7 faste Lodser ansatte, der kunne tage sig lidt mere Medhjælp end hidtil, vil Lodsningernes Antal pr. Mand ikke blive synderligt større, ikke mere end 90. Forholdet er endnu grellere i den Retning; jeg her taler om, ved Dragør Lodseri. Ganske vist kan der være enkelte Tider af Aaret — Lodsningerne falde jo ikke jævnt over hele Aaret, som det ærede Medlem formodentlig ved —, hvor der kan blive travlt, det skal jeg ikke nægte, men de maa da bøde derpaa ved at antage Medhjælp, og det vil sikkert ogsaa kunne gaa, derom nærer jeg ikke mindste Tvivl.

Det ærede Medlem insinuerede, at denne Ordning var foretrukket, fordi den var mere fordelagtig for Lodsinspektørerne. Det har det ærede Medlem slet ikke Ret til at paastaa. Den er ganske vist mere fordelagtig for Lodsinspektørerne end den nuværende Ordning, men den er jo ogsaa mere fordelagtig for Lodserne, idet de Lodser, som i Fremtiden komme ind under denne Ordning, ville faa en betydelig større aarlig Fortjeneste. Dernæst talte